

Fimmtudaginn 24. október 1996.

Nr. 307/1995.

Fiskifélag Íslands

(Sigurður G. Guðjónsson hrl.)

gegn

Magneu Jónsdóttur

(Gestur Jónsson hrl.) **og**

íslenska ríkinu til réttargæslu

(Jón G. Tómasson hrl.)

Biðlaun. Ráðningarsamningur.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Haraldur Henrysson, Guðrún Erlendsdóttir, Hjörtur Torfason, Hrafn Bragason og Pétur Kr. Hafstein.

Áfrýjandi skaut málinu til Hæstaréttar með stefnu 14. september 1994. Hann krefst sýknu af kröfum stefndu og málskostnaðar í hér-
aði og fyrir Hæstarétti.

Stefnda krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms og málskostnaðar fyrir Hæstarétti.

Á hendur réttargæslustefnda eru engar kröfur gerðar, og hann gerir ekki kröfur í málinu.

Við munnlegan flutning málsins fyrir Hæstarétti féll áfrýjandi frá kröfu sinni um breytingu á niðurstöðu héraðsdómara um það, til hvaða greiðslna biðlaunarétturinn ætti að ná, væri honum á annað borð til að dreifa.

Með skírskotun til forsendna hins áfrýjaða dóms að öðru leyti ber að staðfesta hann.

Áfrýjandi greiði stefndu málskostnað fyrir Hæstarétti, eins og í dómsorði greinir.

D ó m s o r ð:

Hinn áfrýjaði dómur á að vera óraskaður.

Áfrýjandi, Fiskifélag Íslands, greiði stefndu, Magneu Jónsdóttur, 150.000 krónur í málskostnað fyrir Hæstarétti.

Dómur Héraðsdóms Reykjavíkur 30. júní 1995.**I.**

Mál þetta, sem dómtekið var 16. júní 1995, er höfðað með stefnu, birtri 30. janúar 1995.

Réttargæslustefna var birt fyrir lögmanni réttargæslustefnda 9. mars 1995.

Stefnandi er Magnea Jónsdóttir, kt. 080641-3469, Nökkvavogi 58, Reykjavík.

Stefndi er Fiskifélag Íslands, kt. 550169-3129, Höfn, Ingólfsstræti, Reykjavík.

Réttargæslustefnandi er Fiskifélag Íslands, kt. 550169-3129, Höfn, Ingólfsstræti, Reykjavík.

Réttargæslustefndi er ríkissjóður Íslands.

Dómkröfur stefnanda eru þær, að stefndi verði dæmdur til að greiða stefnanda 1.225.611 kr. með dráttarvöxtum [...].

Þá krefst stefnandi málskostnaðar [...].

Stefndi, Fiskifélag Íslands, krefst þess að verða sýknaður af öllum kröfum stefnanda. Þá krefst hann þess, að stefnandi verði dæmd til að greiða sér málskostnað [...]. Stefndi gerir engar kröfur á hendur réttargæslustefnda, ríkissjóði.

Réttargæslustefndi, ríkissjóður, gerir engar kröfur.

II.*Málsatvik.*

Stefndi, Fiskifélag Íslands, var stofnaður árið 1911 og starfar enn. Samkvæmt lögum félagsins er markmið þess að auka veg og virðingu íslensks sjávarútvegs, m. a. með því að vera Alþingi og ríkisstjórn til ráðuneytis í sjávarútvegsmálum. Stefndi hefur veitt ríkisvaldinu margvíslega þjónustu, og félaginu var veitt fé á fjárlögum.

Stefndi gerði skriflega ráðningarsamninga við flesta starfsmenn sína á þar til gerð eyðublöð frá launaskrifstofu ríkisins. Í kjölfar þess, að Fiskistofa var stofnuð með lögum nr. 36/1992, var starfsmönnum félagsins sagt upp störfum. Þeim starfsmönnum, sem gert höfðu slíkan ráðningarsamning við stefnda, voru greidd biðlaun í samræmi við 1. mgr. 14. gr. laga nr. 38/1954 um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins. Hluta starfsmanna var boðið starf að nýju, og var stefnandi þar á meðal. Við hana var gerður nýr ráðningarsamningur, sem var í ýmsu frábrugðinn þeim samningi, sem gerður hafði verið í upphafi við hana. Þannig var í hinum fyrri ráðningarsamningi kveðið á um, að kjör hennar skyldu fara að kjarasamningi ríkisins, síðar SFR. Hún var sjóðfélagi í Lífeyrissjóði starfsmanna ríkisins og laun hennar greidd fyrir fram samkvæmt ákvæðum ráðningarsamningsins. Þá

var fyllingarákvæði um, að réttindi og skyldur launþegans færu eftir lögum og reglum um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins að svo miklu leyti sem öðruvísi væri ekki fyrir mælt í samningnum. Í ráðningarsamningi þeim, sem síðar var gerður við stefnanda, er hins vegar mælt fyrir um, að kjör stefnanda færu eftir kjarasamningi VR. Meðan fyrri ráðningarsamningur gildi, voru laun stefnanda greidd í tvennu lagi, annars vegar frá starfsmannaskrifstofu fjármálaráðuneytisins og hins vegar frá stefnda. Gefnir voru út tveir launaseðlar og launin greidd á sama tíma. Stefnandi tók ekki á sig sérstakar starfsskyldur vegna greiðslunnar frá stefnda.

Ágreiningur snýst um, hvort stefnandi eigi rétt til biðlauna, og ef svo er, til hvaða greiðslna biðlaunaréttur skuli ná.

III.

Málsástæður og lagarök stefnanda.

Af hálfu stefnanda er skírskotað til þess, að samningur hafi komist á við stefnda, þess efnis, að stefnandi skyldi njóta hliðstæðra réttinda og bera samsvarandi skyldur og þeir, sem falla beint undir ákvæði laga nr. 38/1954 um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins. Þótt stefnandi hafi ekki verið ríkisstarfsmaður í skilningi þeirra laga, hafi þetta komið skýrt fram í upphaflegum ráðningarsamningi, enda þar tekið fram, að farið skuli eftir hinum almennu kjarasamningum starfsmanna ríkisins, að stefnandi sé sjóðfélagi í Lífeyrissjóði starfsmanna ríkisins, laun skuli greidd fyrir fram og auk þess hafi í ráðningarsamningnum verið svofellt ákvæði: „Um réttindi og skyldur launþegans fer eftir lögum og reglum um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins að svo miklu leyti sem öðruvísi er ekki fyrir mælt í samningi þessum ...“ Af öllu þessu telur stefnandi ljóst, að ráðningarsamningurinn við stefnda hafi falið í sér, að um réttindi og skyldur stefnanda í starfi skyldi fara að lögum nr. 38/1954 um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins.

Ráðning á grundvelli kjarasamnings SFR og laga nr. 38/1954 veiti starfsmanni ýmis réttindi umfram það, sem tíðkist á grundvelli kjarasamninga hins almenna vinnumarkaðar og laga um starfskjör launþega nr. 55/1980. Hin sérstöku réttindi felist m. a. í biðlaunarétti, auknu starfsöryggi, betri réttindum í slysa- og veikindatilvikum, betri rétti til fæðingarorlofs og fleira. Á móti komi, að launþegarnir gangist undir sérstakar skyldur samkvæmt lögnum. Megi þar nefna yfirvinnuskyldu, sérstaka hlýðniskyldu, þrengri verkfallsrétt og fleira. Þá sé sérstök ástæða til þess að nefna, að laun opinberra starfsmanna hafi löngum verið talin lægri en annarra í sambærilegum störfum og launamunurinn oft verið réttlættur með vísan til hinna sérstöku réttinda opinberra starfsmanna.

Stefnandi kveður biðlaunaréttinn sérstaklega mikilvægan nú í ljósi þeirra

breytinga, sem orðið hafi á stefnda, og þeirrar umræðu, sem orðið hafi um stöðu stefnda, og efasemda ýmissa, sem að því standi, um tilverurétt hans. Þessara sérstöku réttinda njóti stefnandi ekki lengur, þar sem henni hafi verið gert að endurráða sig á grundvelli kjarasamnings hins almenna vinnu-markaðar. Stefnandi telji því einsýnt, að þær breytingar, sem hafi orðið á kjörum við endurráðninguna, jafngildi því, að staða sú, sem hún hafi upphaflega verið ráðin til, hafi verið lögð niður í skilningi 14. gr. laga nr. 38/1954.

Stefnandi heldur því fram, að missir réttinda, sem lög nr. 38/1954 veiti starfsmönnum, hafi verið talinn nægja til þess, að réttur til biðlauna stofnaðist, jafnvel þótt starfið sjálft héldist áfram. Um það megi m. a. vísa til Hrd. 1964, 936, og 1990, 452. Stefnandi bendir á, að stefndi hafi viðurkennt biðlaunarétt starfsmanna með því að greiða þeim starfsmönnum biðlaun, sem var ekki boðið starf hjá félaginu eftir breytingarnar.

Stefnandi kveðst reisa kröfufjárhæð sína á útreikningi Starfsmannafélags ríkisstofnana, fyrrum stéttarfélags síns, á því, hver föst laun árið 1994 hefðu orðið í óbreyttu starfi. Til fastra launa telur stefnandi laun samkvæmt launaflokki sínum, launagreiðslu beint frá stefnda, Fiskifélaginu, desemberuppbót samkvæmt grein 1.7. í kjarasamningi SFR og fjármálaráðherra, orlofsuppbót og eingreiðslu í júní 1994 samkvæmt sérstöku samkomulagi aðila vinnumarkaðarins og ríkisvaldsins.

Biðlaunin telur stefnandi gjaldfalla á sama hátt og laun hefðu gjaldfallið, ef stefnandi hefði haldið starfi sínu óbreyttu. Er því gerð krafa um hver mánaðarlaun frá þeim mánaðamótum, sem þau hefðu átt að koma til útborgunar. Með stoð í III. kafla vaxtalaga er gerð krafa um dráttarvexti frá gjalddaga til greiðsludags. Dráttarvaxta er krafist af ógjaldföllum greiðslum frá þeim tímum, er þær gjaldfalla. Komi til uppgjörs einhvers hluta biðlaunanna á réttum tíma, er dráttarvaxta ekki krafist af þeim hluta.

Stefnandi telur engu breyta um það, hvað teljast skuli föst laun, að hún fékk laun sín greidd í tvennu lagi, þ. e. annars vegar frá starfsmannaskrifstofu fjármálaráðuneytisins og hins vegar beint frá stefnda, enda hafi greiðslan frá stefnda ekki verið skilyrt á nokkurn hátt og stefnandi ekki tekist á hendur sérstakar eða auknar skyldur vegna hennar. Aukagreiðsluna telur stefnandi því um allt sambærilega við fastar greiðslur vegna óunninnar yfirvinnu og þar með hluta fastra launa, sem stöðu hafi fylgt í skilningi 14. gr. laga nr. 38/1954. Stefnandi kveður þjónustualdur í skilningi 14. gr. laga nr. 38/1954 vera frá 1967 og þar með biðlaunaréttinn tólf mánuði.

Stefnandi reisir kröfur sínar á ákvæðum ráðningarsamnings og almennum reglum samninga- og kröfuréttarins um skuldbindingargildi samninga.

IV.

Málsástæður og lagarök réttargæslustefnanda, Fiskifélags Íslands.

Réttargæslustefnandi, stefndi í máli þessu, gerir engar kröfur á hendur réttargæslustefnda, ríkissjóði Íslands, en telur rétt og skylt að stefna ríkissjóði Íslands til að gæta réttar síns, þar sem niðurstaða þess geti varðað ríkissjóð miklu, fari svo, að stefnda verði gert að greiða stefnanda stefnukröfur eða aðra og lægri fjárhæð.

V.

Málsástæður og lagarök stefnda.

Stefndi kveður óumdeilt, að hann hafi gert skriflega ráðningarsamninga við stefnanda eins og flesta aðra starfsmenn sína. Þá sé og óumdeilt, að þeir starfsmenn hans, sem gerðir hafi verið sérstakir ráðningarsamningar við á þar til gerð eyðublöð frá „launaskrifstofu ríkisins“, hafi átt að njóta réttar til biðlauna í tengslum við niðurlagningu stöðu, eins og kveðið sé á um í 1. mgr. 14. gr. laga nr. 38/1954 um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins.

Stefndi kveður nokkrum erfiðleikum bundið að skilgreina hugtakið niðurlagningu stöðu í nefndu ákvæði starfsmannalaga, þar sem lögskýringargögn, svo sem greinargerð með frumvarpi til starfsmannalaga, séu afar fáorð að þessu leyti. Þó segi í athugasemdum við 14. gr. frumvarps til starfsmannalaga, að átt sé t. d. við þau tilvik, þegar staða er lögð niður af sparnaðarástæðum. Stefndi kveður ráða mega af dómum héraðsdómstóla og Hæstaréttar, að um niðurlagningu stöðu með tilheyrandi biðlaunarétti viðkomandi starfsmanns samkvæmt 1. mgr. 14. gr. starfsmannalaganna geti verið að ræða í eftirfarandi tilvikum: í fyrsta lagi, þegar ríkisstofnun eða ríkisfyrirtæki er lagt niður, í öðru lagi, þegar ríkisstofnun eða ríkisfyrirtæki er selt, í þriðja lagi, þegar ríkisstofnun eða ríkisfyrirtæki er sameinað annarri stofnun eða öðru fyrirtæki, í fjórða lagi, þegar fækkað er störfum hjá ríkisstofnun eða ríkisfyrirtæki, vegna þess að dregið er úr starfsemi, og í fimmta lagi, þegar skipulagsbreytingar verða hjá ríkisstofnun eða ríkisfyrirtæki, sem leiða til fækkunar starfa. Stefndi kveður augljóst, að ekkert fyrstu þriggja tilvikanna eigi við í máli þessu.

Stefndi kveður það staðreynd, að með tilkomu Fiskistofu hafi orðið samdráttur í verkefnum hjá sér í þágu hins opinbera, sem aftur hafi leitt til fækkunar starfsfólks. Öllu því starfsfólki, sem sagt hafi verið upp störfum af því tilefni og haft hafi ráðningarsamning eins og þann, er liggi frammi á dskj. nr. 3, hafi verið greidd biðlaun til samræmis við viðurkennda túlkun á 1. mgr. 14. gr. starfsmannalaga, sbr. og fjórða og fimmta lið hér að ofan.

Stefndi kveður stefnanda hafa haldið starfi sínu með sömu starfsskyldum

og áður, og gegni hún því starfi enn. Launakjör stefnanda hafi ekkert rýrn- að frá því, sem verið hafi, er um ráðningarkjör hennar hafi gilt kjarasam- ningar ríkisins við Starfsmannafélag ríkisstofnana. Þá segir stefndi, að stefn- andi geti ekki leitað fordæma eða stutt kröfu sína með því að vísa til Hrd. 1964, 936, og 1990, 452, þar sem ríkið sem slíkt hafi í báðum tilvikum verið að leggja niður tiltekna starfsemi, sem það hafi staðið eitt fyrir, og komið henni í hendur einkaaðila. Slíku kveður stefndi ekki til að dreifa í þessu máli. Hann sé og hafi allt frá 1911 verið sami lögaðilinn, frjálst, almennt fé- lag, sem smám saman hafi tekið að sér gegn greiðslu úr ríkissjóði að vinna tiltekin verkefni fyrir ríkisvaldið. Greiðslur þessar hafi m. a. staðið undir launakostnaði hjá stefnda, og því hafi til hægðarauka fyrir alla aðila verið gengið svo frá málum, að mestur hluti launa nánast allra starfsmanna hans hafi verið greiddur beint úr ríkissjóði fyrir meðalgöngu launaskrifstofunnar. Stefndi kveður þetta fyrirkomulag ekkert hafa breytt eðli sín sjálfs sem fé- lags eða réttarstöðu starfsmanna sinna. Þeir hafi eftir sem áður verið al- mennir launþegar, en ekki ríkisstarfsmenn. Stefndi kveður 1. mgr. 14. gr. starfsmannalaga verða að skýra þröngt, bæði vegna þess, að hún geymi undantekningu frá almennum reglum vinnuréttarins, og eins vegna þess, að í ákvæðinu segi, að starfsmaður skuli „að jafnaði fá föst laun“, ef staða er lögð niður. Stefndi kveður þessa takmörkun á rétti til biðlauna með öllu marklausa, eigi hún einmitt ekki við í þessu máli, þar sem fyrir liggi, að stefndi sé sami aðili sem fyrr og að stefnandi njóti allra sömu launakjara og áður.

Verði krafa stefnanda tekin til greina, telur stefndi, að biðlaunaréttur samkvæmt ráðningarsamningi sínum og stefnanda takmarkist við þau laun, sem „launaskrifstofa ríkisins“ hafi greitt stefnanda á grundvelli ráðningar- samninganna, sem liggi fyrir í máli þessu, en taki ekki jafnframt til launa, sem stefndi hafi sjálfur greitt stefnanda utan þess samnings.

Stefndi reisir sýknukröfu sína á því, að 1. mgr. 14. gr. laga nr. 38/1954 eigi ekki við í máli þessu. Um málskostnað vísar stefndi til XXI. kafla laga nr. 91/1991, einkum 1. mgr. 130. gr.

VI.

Málsástæður og lagarök réttargæslustefnda.

Réttargæslustefndi, ríkissjóður Íslands, gerir engar kröfur, en bendir á, að réttarsamband stefnanda við stefnda, þ. á m. um rétt til biðlauna, hafi allsendis verið samkvæmt samningi þeirra í milli og að sama skapi ríkissjóði óviðkomandi. Þá er bent á, að stefndi hafi með höndum sömu verkefni nú sem fyrr og njóti í raun sömu fjárframlaga til þeirra verka frá ríkinu og hann hafði áður. Með fjárframlögum hverju sinni hafi endanlega verið stað-

in skil á greiðslum til félagsins úr ríkissjóði, og geti hugsanlegur biðlauna-réttur starfsmanna þess ekki stofnað til frekari krafna á hendur ríkinu.

VII.

Niðurstæða.

Í máli þessu er deilt um rétt stefnanda til biðlauna úr hendi stefnda á grundvelli 14. gr. laga nr. 38/1954 um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins. Óumdeilt er í máli þessu, að stefnandi var ekki ríkisstarfsmaður og féll því ekki beint undir lög nr. 38/1954. Hins vegar var í ráðningarsamningi stefnanda, dags. 16. júní 1982, samið um, að lög nr. 38/1954 giltu um réttar-samband aðilanna, enda er þar svofellt ákvæði: „Um réttindi og skyldur launþegans fer eftir lögum og reglum um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins að svo miklu leyti sem öðruvísi er ekki fyrir mælt í samningi þessum og með tilliti til þess, að hér er um ráðningu, en ekki skipun eða setningu að ræða.“ Samkvæmt þessu fólust í ráðningarsamningnum margvísleg réttindi umfram þau réttindi, sem mönnum eru tryggð með ráðningarsamningum á almennum vinnumarkaði. Þar á meðal fólst í ráðningarsamningnum réttur til biðlauna samkvæmt 14. gr. laga nr. 38/1954, enda engin ákvæði í ráðningarsamningnum, sem takmörkuðu rétt stefnanda til biðlauna.

Við skipulagsbreytingu, sem varð á starfsemi stefnda með setningu laga nr. 36/1992 um Fiskistofu, var hluta starfsmanna sagt upp störfum, og voru þá greidd biðlaun þeim starfsmönnum, sem gert höfðu ráðningarsamning við stefnda sama efnis og stefnandi. Stefnandi var endurráðin til stefnda, en með öðrum kjörum en hún hafði áður haft. Breytingin fólst í því, að hún naut ekki lengur þeirra sérstöku réttinda, sem felast í því að heyra undir lög nr. 38/1954. Hins vegar var starfssvið hennar óbreytt, og laun hennar lækk-uðu ekki. Meginágreiningur í málinu snýst um það, hvort svo veigamiklar breytingar hafi verið gerðar á stöðu hennar, að jafna megi til niðurlagningar stöðu í skilningi 1. mgr. 14. gr. laga nr. 38/1954.

Í 1. mgr. 14. gr. laga nr. 38/1954 er kveðið á um bætur til starfsmanns, sem sagt er upp starfi, vegna þess að staða sú, sem hann hefur gegnt, er lögð niður. Við túlkun á því, hvenær um niðurlagningu stöðu er að ræða, verður m. a. að líta til dómafordæma, þar sem lögskýringargögn eru fáorð að þessu leyti. Af dómafordæmum verður sú ályktun dregin, að um niðurlagningu stöðu sé m. a. að ræða í þeim tilvikum, þegar starfsmaður á ekki lengur kost á að gegna starfa sínum vegna atvika, sem verða ekki rakin til hans sjálfs. Biðlaunin á starfsmaðurinn að fá, þótt hann fái atvinnu og hafi atvinnutekjur á biðlaunatímanum, ef sú atvinna er hjá öðrum en ríkinu. Sýnast rök fyrir þeirri niðurstöðu vera þau, að við missi starfa síns hjá ríkinu hafi hann misst þau sérstöku réttindi, sem einungis þeir njóta, sem heyra

undir lög nr. 38/1954, og breytir þar engu um, þótt sú staða, sem starfsmaður fær á biðlaunatíma, sé betur launuð og virðingarmeiri. Með hliðsjón af þessu verður að telja, að sú staða, sem stefnandi réð sig til að gegna hjá stefnda, hafi verið lögð niður, er stefnanda var sagt upp störfum hjá stefnda. Þótt laun og viðfangsefni í hinni nýju stöðu séu hin sömu og í hinni eldri, verður nýja staðan ekki talin sambærileg hinni fyrri, þar sem þau sérstöku réttindi, er hún naut áður samkvæmt lögum nr. 38/1954, fylgja ekki hinni nýju stöðu. Verður því að fallast á kröfur stefnanda um biðlaun frá 1. janúar 1994.

Flestir starfsmenn stefnda fengu mestan hluta launa sinna greiddan beint úr ríkissjóði fyrir meðalgöngu starfsmannaskrifstofu fjármálaráðuneytisins, en hluti launanna var greiddur af stefnda sjálfum. Af hálfu stefnda hefur því verið mótmælt, að biðlaunaréttur geti náð til þeirra greiðslna, er komu beint frá stefnda sjálfum mánaðarlega í formi launa, verði álit dómsins á þann veg, að um biðlaunarétt sé að ræða. Eins og fram er komið, hefur stefnda verið veitt fé á fjárlögum fyrir ýmis verkefni á vegum ríkisins. Stefnandi vann hjá stefnda, og þótt verkefni í þágu stefnda hafi á ýmsan hátt tengst þjónustu í þágu ríkisins, var vinnusambandið milli stefnanda og stefnda. Óumdeilt er, að launagreiðslur frá stefnda komu ekki til vegna aukinna eða sérstakra starfsskyldna af hálfu stefnanda. Saman mynduðu greiðslur þessar þau föstu laun, sem stefnandi fékk greidd um hver mánaðamót fyrir vinnu sína í þágu stefnda. Þótt fyrirkomulag launagreiðslu hafi verið með þeim hætti, sem fram er komið, breytir það engu um það, að launagreiðandi og vinnuveitandi stefnanda var stefndi og þeir höfðu gert með sér samning um, að stefnandi bæri sömu skyldur og nyti sömu kjara og þeir starfsmenn, sem falla beint undir lög nr. 38/1954 og eiga rétt til biðlauna samkvæmt 1. mgr. 14. gr. laganna.

Með hliðsjón af ofangreindu verður því að telja, að stefndi beri sönnunarbyrði um það, að þær greiðslur, sem hann innti af hendi mánaðarlega í formi launa, hafi ekki átt að teljast hluti fastra launa í þeim skilningi, að 1. mgr. 14. gr. laga nr. 38/1954 tæki til þeirra. Sú sönnun hefur ekki komið fram. Ber því að fallast á kröfur stefnanda um, að biðlaunaréttur nái einnig til þeirra greiðslna, sem stefndi innti sjálfur af hendi í formi launa.

Með hliðsjón af þessari niðurstöðu greiði stefndi stefnanda 250.000 kr. í málskostnað, þar með talinn virðisaukaskattur.

Ingveldur Einarsdóttir, settur héraðsdómari, kveður upp dóm þennan.

D ó m s o r ð:

Stefndi, Fiskifélag Íslands, greiði stefnanda, Magneu Jónsdóttur, 1.225.611 kr. með dráttarvöxtum skv. III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987,

af 93.840 kr. frá 1. janúar 1994 til 1. febrúar 1994, af 187.680 kr. frá 1. febrúar 1994 til 1. mars 1994, af 281.520 kr. frá 1. mars 1994 til 1. apríl 1994, af 375.360 kr. frá 1. apríl 1994 til 1. maí 1994, af 477.200 kr. frá 1. maí 1994 til 1. júní 1994, af 577.040 kr. frá 1. júní 1994 til 1. júlí 1994, af 670.880 kr. frá 1. júlí 1994 til 1. ágúst 1994, af 764.770 kr. frá 1. ágúst 1994 til 1. september 1994, af 858.560 kr., frá 1. september 1994 til 1. október 1994, af 952.400 kr. frá 1. október 1994 til 1. nóvember 1994, af 1.046.240 kr. frá 1. nóvember 1994 til 1. desember 1994 og af stefnu-fjárhæð frá þeim degi til greiðsludags.

Stefndi greiði stefnanda 250.000 kr. í málskostnað, þar með talinn virðisaukaskattur.
